

**ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ
ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ – ΕΠΙΔΟΣΗ
ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΚΛΗΤΟ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ**

Εκείνος που ως αντιπρόσωπος στην Ελλάδα αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας συνήψε στην Ελλάδα σύμβαση παροχής εργασίας σε πλοίο πλοιοκτησίας αλλοδαπής εταιρείας είναι εκ του νόμου και αντίκλητος της εταιρείας αυτής για όλες τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από τη σχέση εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, όπως είναι και η υποχρέωση του εργοδότη προς αποζημίωση των μελών της οικογενείας του θανόντος συνεπεία εργατικού ατυχήματος, καθώς και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης. Επομένως, νομίμως γίνεται προς αυτόν, ως εκ του νόμου αντίκλητο της αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας, η επίδοση της κλήσεως για τη συζήτηση της αίτησης για αναίρεση επί υποθέσεως που αντικείμενο έχει υποχρεώσεις της εν λόγω αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας από σχέση ναυτικής εργασίας που καταρτίστηκε από τον αντιπρόσωπό της στην Ελλάδα. – Τόσο η αλλοδαπή ναυτιλιακή εταιρεία όσο και ο ως αντιπρόσωπός της που συνάπτει σύμβαση ναυτικής εργασίας στην Ελλάδα με ναυτικό ευθύνονται εις ολόκληρον έναντι του ναυτικού για κάθε αξίωση αυτού εναντίον του εργοδότη που πηγάζει από τη σχέση εργασίας, και επομένως, σε περίπτωση θανάτου του εξαιτίας ναυτεργατικού ατυχήματος, αυτοί ευθύνονται εις ολόκληρον έναντι των μελών της οικογενείας του, τόσο για την κατά το άρθρο 932 Α.Κ. χρηματική ικανοποίηση προς αντικατάσταση της ψυχικής οδύνης των τελευταίων, η οποία κρίνεται πάντοτε σύμφωνα με τις περί αδικοπραξιών διατάξεις του Α.Κ., όσο και για την κατά τα άρθρα 3 και 16 του ν. 551/1915 ειδική αποζημίωση, που οφείλεται στα αναφερόμενα στα εν λόγω άρθρα πρόσωπα όταν το ζημιογόνο εργατικό ατύχημα προκλήθηκε από δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων από αυτόν προσώπων ή από την εκ μέρους τους μη τήρηση των ειδικώς προβλεπόμενων για την παροχή της εργασίας μέτρων ασφαλείας. Επομένως, η αντικειμενική ευθύνη του αντιπροσώπου της αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας για την καταβολή του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης των μελών της οικογενείας του θύματος είναι αδικοπρακτική, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 1047 παρ. 1 εδ. α' Κ.Πολ.Δ., και ο αντιπρόσωπός της στην Ελλάδα ευθύνεται και με προσωπική του κράτηση λόγω της αδικοπραξίας.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 762/1978 άρθρο 1 παρ. 1 Ν. 551/1915 άρθρα 3 και 16 Α.Κ. άρθρα 71, 481, 914 και 932. Κ.Πολ.Δ. άρθρα 74, 118, 216 παρ.1, 128 αρ. 4, 143 παρ. 3, 218, 219 παρ. 1, 242 παρ. 2, 498 παρ. 1, 559 αρ. 1 και 14, 576 παρ. 2, 568 παρ. 1 και 4, 1047.

Πρόεδρος: ο Αντιπρόεδρος κ. Δ. Δαλιάνης

Εισηγητής: ο Αρεοπαγίτης κ. Χαρ. Ζώης

Δικηγόροι: ο κ. Ευ. Χλούπης – ο κ. Χρ. Μόσχος

I. Από τις διατάξεις των άρθρων 576 παρ. 2, 568 παρ. 1 και 4 και 498 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. συνάγεται ότι ο Άρειος Πάγος οφείλει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αν ο μη εμφανισθείς κατά τη συζήτηση της αίτησης για αναίρεση αντίδικος του επισπεύδοντος έχει κληθεί νομίμως και εμπροθέσμως και σε καταφατική περίπτωση να προχωρήσει στη συζήτηση παρά την απουσία του. Εξ άλλου κατά το άρθρο 143 αρ. 3 Κ.Πολ.Δ., η επίδοση σε πρόσωπο που έχει τη διαμονή ή την έδρα του στο εξωτερικό ή είναι άγνωστης διαμονής πρέπει να γίνεται υποχρεωτικά στον αντίκλητο, εφ' όσον αναφέρεται στον κύκλο των υποθέσεων για τις οποίες έχει γίνει ο διορισμός του, και όταν ακόμη πρόκειται για αποφάσεις ή πράξεις που επιβάλλουν την

αυτοπρόσωπη ενέργεια του παραλήπτη, κατά δε το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 762/1978 «περί αστικής ευθύνης του ως αντιπροσώπου του εργοδότη συνάπτοντας εν Ελλάδι σύμβασιν εργασίας μετά ναυτικού», εάν ο εργοδότης ναυτικού δεν έχει μόνιμον κατοικία εν Ελλάδι ή είναι αλλοδαπή ναυτιλιακή εταιρεία, ο ως αντιπρόσωπος αυτού συνάπτων σύμβασιν παροχής εργασίας εις πλοίον του εργοδότη ευθύνεται εις ολόκληρον μετ' αυτού δι' απάσας τας εκ της σχέσεως ναυτικής εργασίας ή εξ αφορμής αυτής απορρεούσας υποχρεώσεις του εργοδότη έναντι του ναυτικού, θεωρούμενος για την περίπτωσιν αυτήν ως αντίκλητος αυτού. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι εκείνος που ως αντιπρόσωπος στην Ελλάδα αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας συνήψε στην Ελλάδα σύμβαση παροχής εργασίας σε πλοίο πλοιοκτησίας αλλοδαπής εταιρείας, είναι εκ του νόμου και αντίκλητος της εταιρείας αυτής, για όλες τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από τη σχέση εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, όπως είναι και η υποχρέωση του εργοδότη προς αποζημίωση των μελών της οικογένειας του θανόντος συνεπεία εργατικού ατυχήματος, σύμφωνα με τον ν. 551/1915, καθώς και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, σύμφωνα με τα άρθρα 914 και 932 Α.Κ. Επομένως, νομίμως γίνεται προς αυτόν, ως εκ του νόμου αντίκλητο της αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας, η επίδοση της κλήσεως για τη συζήτηση της αίτησης για αναίρεση, επί υποθέσεως που αντικείμενο έχει υποχρεώσεις της εν λόγω αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας από σχέση ναυτικής εργασίας που καταρτίστηκε από τον αντιπρόσωπό της στην Ελλάδα.

Στην προκειμένη περίπτωση, από την επισκόπηση της αγωγής των ήδη αναιρεσιβλήτων εναντίον των ήδη αναιρεσιώντων προκύπτει ότι με αυτήν ασκούνται αξιώσεις των εναγόντων εναντίον των εναγομένων (αποζημίωση κατά τον ν. 551/1915 και χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης), που απορρέουν από την επικαλούμενη στην αγωγή σύμβαση ναυτικής εργασίας, η οποία καταρτίστηκε στην Ελλάδα μεταξύ του θανόντος συζύγου της πρώτης ενάγουσας και πατέρα των λοιπών και του δευτέρου εναγομένου που ενεργούσε ως αντιπρόσωπος στην Ελλάδα της πρώτης εναγομένης αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας. Από τα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά του δικαστηρίου τούτου προκύπτει ότι κατά τη συζήτηση της υπόθεσης κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο (18.1.2010), που έγινε με εκφώνησή της από τη σειρά της στο πινάκιο, δεν εμφανίστηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε έστω με δήλωση, κατά το άρθρο 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., η πρώτη αναιρεσίουσα. Από την υπ' αριθμ. ... έκθεση του αρμοδίου δικαστικού επιμελητή Αθηνών ..., με τις κάτω από αυτήν από 16.9.2008 απόδειξη εγχειρίσεως και βεβαίωση, σύμφωνα με το άρθρο 128 αρ. 4 Κ.Πολ.Δ., προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης αίτησης, με τις συνημμένες σ' αυτήν πράξεις κατάθεσης και ορισμού δικάσιμο με κλήση για συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο (18.1.2010), επιδόθηκε, με εντολή του νομίμως παρισταμένου ως πληρεξουσίου δικηγόρου των αναιρεσιβλήτων, νομίμως και εμπροθέσμως στον δεύτερο αναιρεσιώντα, ως εκ του νόμου αντίκλητο της πρώτης αναιρεσίουσας αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας. Επομένως και αφού η πρώτη των αναιρεσιώντων δεν εμφανίστηκε ενώπιον του δικαστηρίου τούτου, ούτε εκπροσωπήθηκε, έστω με δήλωση, κατά το άρθρο 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση παρά την απουσία της (άρθρο 576 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.).

II. Από τα άρθρα 74, 118, 216 παρ. 1, 218 και 219 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. συνάγεται ότι τα πρόσωπα των διαδίκων πρέπει να προκύπτουν κατά τρόπο θετικό και ορισμένο και να συνάπτονται προς τα δικαιολογούντα την ιδιότητα αυτών, ως εναγόντων ή εναγομένων, πραγματικά περιστατικά. Ειδικότερα, από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι απαγορεύεται μόνο η διαζευκτική εναγωγή προσώπων, που επιφέρει ακυρότητα του δικογράφου της αγωγής, όχι όμως όταν αυτή αναφέρεται μόνο στη βάση ή το αίτημα της αγωγής, που μπορούν να εναλλαχθούν επικουρικώς, διότι, στην περίπτωση αυτή, δεν πρόκειται περί ανεπίτρεπτης άσκησης της αγωγής, ως επί εναλλαγής προσώπων, υπό εξωδιαδικαστική, αλλά υπό επιτρεπτή, όπως επί επικουρικής εναλλαγής βάσεων ή αγωγικών αιτημάτων, αίρεση, εφόσον περιέχεται στην αγωγή μια βάση χωρίς αίρεση.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της αγωγής των ήδη αναιρεσιβλήτων εναντίον των αναιρεσιώντων, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι κατά τον αναφερόμενο σ' αυτήν τόπο και χρόνο, συνεπεία επισυμβάντος ναυτεργατικού ατυχήματος (βύθιση του πλοίου), προκλήθηκε ο θάνατος του συζύγου της πρώτης και πατέρα των λοιπών, ο οποίος παρείχε την εργασία του ως πλοίαρχος του αναφερομένου στην αγωγή πλοίου, πλοιοκτησίας της πρώτης εναγομένης αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας, είχε δε προσληφθεί για να προσφέρει την εργασία αυτή με σύμβαση ναυτικής εργασίας που καταρτίστηκε στην Ελλάδα μεταξύ του ιδίου και του δευτέρου εναγομένου, ο οποίος ενεργούσε ως αντιπρόσωπος της πρώτης στην Ελλάδα. Με βάση τα πραγματικά αυτά περιστατικά, ζητούσαν να καταδικασθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον ο καθένας, να καταβάλουν σε κάθε ενάγοντα τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσά, για αποζημίωση κατά τον ν. 551/1915 στην πρώτη (σύζυγο του θανόντος) και χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης σε όλους. Ρητώς αναφέρεται στην αγωγή ότι *«οι αντίδικοι ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ο καθένας τους για την καταβολή των αιτουμένων αποζημιώσεών μας, η πρώτη ως πλοιοκτήτρια του πλοίου και ο δεύτερος ως νόμιμος εκπρόσωπος αυτής, κατά τον ν. 762/1978, επικουρικά δε η πρώτη ως κυρία του πλοίου και ο δεύτερος ως εφοπλιστής αυτού και εργοδότης του θανόντος»*.

Το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, απέρριψε τον επαναφερθέντα με λόγο έφεσης ισχυρισμό των εναγομένων περί ακυρότητας του δικογράφου της αγωγής λόγω διαζευκτικής εναγωγής, δεχθέν ότι δεν πρόκειται για διαζευκτική εναγωγή, αλλά περιέχονται σ' αυτήν δύο βάσεις (κυρία και επικουρική), με την πρώτη των οποίων διώκεται η καταδίκη των εναγομένων να τους καταβάλουν τα αιτούμενα ποσά, η πρώτη εναγόμενη αλλοδαπή ναυτιλιακή εταιρεία ως πλοιοκτήτρια και εργοδότης και ο δεύτερος ως αντιπρόσωπός της στην Ελλάδα, μετά του οποίου καταρτίστηκε η σύμβαση ναυτικής εργασίας, ενώ με τη δεύτερη (επικουρική), η οποία ασκείται υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση της απόρριψης της πρώτης, διώκεται η καταβολή των αιτουμένων ποσών αποζημίωσης, από μεν την πρώτη ως πλοιοκτήτρια από δε τον δεύτερο ως εφοπλιστή του πλοίου. Έτσι που έκρινε, το Εφετείο δεν υπέπεσε στην από τον αριθμό 14 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. αναιρετική πλημμέλεια, όπως με τον πρώτο λόγο αιτιώνται οι αναιρεσιέοντες, και ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος.

III. Στη διάταξη του άρθρου 1 ν. 762/1978 «περί αστικής ευθύνης του ως αντιπροσώπου του εργοδότη συνάπτοντας εν Ελλάδι σύμβασιν εργασίας μετά ναυτικού» ορίζεται ότι *«επιφυλασσομένων των διατάξεων του άρθρου 5 του Κ.Ι.Ν.Δ., εάν ο εργοδότης ναυτικού δεν έχη μόνιμον κατοικίαν εν Ελλάδι ή είναι αλλοδαπή ναυτιλιακή εταιρεία, ο ως αντιπρόσωπος αυτού συνάπτων μετά ναυτικού εν Ελλάδι σύμβασιν παροχής εργασίας εις πλοίον του εργοδότη ευθύνεται εις ολόκληρον μετ' αυτού δι' απάσας τας εκ της σχέσεως ναυτικής εργασίας ή εξ αφορμής αυτής απορρεούσας υποχρεώσεις του εργοδότη εναντι του ναυτικού, θεωρούμενος δια την περίπτωσιν αυτήν και ως αντίκλητος αυτού...»*. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι τόσο η αλλοδαπή ναυτιλιακή εταιρεία όσο και ο ως αντιπρόσωπός της που συνάπτει σύμβαση ναυτικής εργασίας στην Ελλάδα με ναυτικό ευθύνονται εις ολόκληρον, κατά την έννοια του άρθρου 481 Α.Κ., εναντι του ναυτικού, για κάθε αξίωση αυτού εναντίον του εργοδότη που πηγάζει από τη σχέση εργασίας, και επομένως, σε περίπτωση θανάτου του εξαιτίας ναυτεργατικού ατυχήματος, αυτοί ευθύνονται εις ολόκληρον εναντι των μελών της οικογενείας του τόσο για την κατά το άρθρο 932 Α.Κ. χρηματική ικανοποίηση προς αποκατάσταση της ψυχικής οδύνης των τελευταίων, η οποία κρίνεται πάντοτε σύμφωνα με τις περί αδικοπραξιών διατάξεις Α.Κ., όσο και για την κατά τα άρθρα 3 και 16 του ν. 531/1915 ειδική αποζημίωση, που οφείλεται στα αναφερόμενα στα εν λόγω άρθρα πρόσωπα, όταν το ζημιολόγο εργατικό ατύχημα προκλήθηκε από δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων από αυτόν προσώπων ή από την εκ μέρους τους μη τήρηση των ειδικώς προβλεπομένων για την παροχή της εργασίας μέτρων ασφαλείας. Επομένως, σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 71 Α.Κ., η αντικειμενική ευθύνη του αντιπροσώπου της αλλοδαπής ναυτιλιακής

εταιρείας, για την καταβολή του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ψυχικής οδύνης των μελών της οικογένειας του θύματος, είναι αδικοπρακτική, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 1047 παρ. 1 εδ. α' Κ.Πολ.Δ., και ο αντιπρόσωπός της στην Ελλάδα ευθύνεται και με προσωπική του κράτηση λόγω της αδικοπραξίας.

Εξ άλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 του Κ.Πολ.Δ., λόγος αναιρέσεως για παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμόστηκε ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή αν εφαρμόστηκε, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται εν όψει των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως δέχτηκε ότι αποδείχτηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στον νόμο και ο λόγος ιδρύεται αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παράβαση. Τούτο συμβαίνει, όταν το δικαστήριο εφάρμοσε τον νόμο παρ' ότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήταν αρκετά για την εφαρμογή του, ή δεν εφάρμοσε τον νόμο παρ' ότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται. Με τον λόγο αυτόν ελέγχεται εάν υπήρξε σφάλμα στη μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού, είτε αυτή διατυπώνεται ρητά είτε εξυπνοείται, ή σφάλμα στην υπαγωγή της ελάσσονος πρότασης, την οποία συνιστούν οι πραγματικές παραδοχές, στη μείζονα πρόταση. Ωστόσο, ελλείψεις στη διατύπωση της μείζονος πρότασης, όπως η μη αναγραφή των νομικών διατάξεων και η μη παράθεση του περιεχομένου τους ή η μη ανάλυση του νοήματός τους, δεν ιδρύουν τον λόγο αυτό, αρκεί δε να υπάρχει κανόνας δικαίου, ο οποίος, με βάση τις πραγματικές παραδοχές του δικαστηρίου της ουσίας, επάγεται την έννομη συνέπεια που αυτό δέχτηκε ως διατακτικό της απόφασής του. Αν το δικαστήριο ερεύνησε την υπόθεση στην ουσία της, για να είναι ορισμένος ο από την ανωτέρω διάταξη λόγος αναιρέσεως δεν αρκεί να αναφέρεται στο αναιρετήριο το κατά την άποψη του αναιρεσειόντος ερμηνευτικό ή υπαγωγικό σφάλμα του δικαστηρίου, αλλά πρέπει επί πλέον να αναφέρονται με πληρότητα οι κρίσιμες ουσιαστικές παραδοχές του, υπό τις οποίες και συντελέστηκε η αποδιδόμενη πλημμέλεια, καθώς και να προσδιορίζεται το συγκεκριμένο σφάλμα σε σχέση με την εφαρμογή ή την μη εφαρμογή ουσιαστικής διάταξης νόμου, η οποία επίσης πρέπει να αναφέρεται στο αναιρετήριο. Η παραβίαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας, δηλαδή των γενικών και αφηρημένων αρχών για την εξέλιξη των πραγμάτων που αντλούνται από την εμπειρική πραγματικότητα με τη βοήθεια της επιστημονικής έρευνας ή της επαγγελματικής ενασχόλησης, ιδρύει τον από τον αριθμό του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. λόγο αναιρέσεως, μόνο όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν χρησιμοποιεί ή χρησιμοποιεί εσφαλμένα τα διδάγματα αυτά, προκειμένου να ανεύρει την έννοια κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ιδίως όταν ο κανόνας περιέχει αόριστες νομικές έννοιες, ή να υπαγάγει τα πραγματικά γεγονότα στον κανόνα δικαίου, όχι δε και όταν χρησιμεύουν για την εξακρίβωση της υπάρξεως των πραγματικών περιστατικών ή της αξιοπιστίας των μαρτύρων, διότι στην περίπτωση αυτή πρόκειται για εκτίμηση πραγμάτων, η οποία είναι αναιρετικώς ανέλεγκτη. Για να είναι ορισμένος ο προκείμενος λόγος, πρέπει τα διδάγματα της κοινής πείρας να προσδιορίζονται συγκεκριμένως.

Στην προκειμένη περίπτωση, αποδίδονται στο Εφετείο οι αιτιάσεις α) ότι, με το να καταδικάσει τον δεύτερο εναγόμενο να καταβάλει, εις ολόκληρον με την πρώτη, στους ενάγοντες χρηματική ικανοποίηση για την ψυχική οδύνη, την οποία αυτοί υπέστησαν, καθώς και αποζημίωση κατά τα άρθρα 3 και 16 του ν. 551/1915 στην πρώτη ενάγουσα, σύζυγο και τέκνα του Ρ, ο οποίος με σύμβαση ναυτικής εργασίας που καταρτίστηκε στην Ελλάδα μεταξύ αυτού και του δεύτερου εναγομένου που ενεργούσε ως αντιπρόσωπος της πρώτης εναγομένης αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας είχε προσληφθεί να προσφέρει την εργασία του ως πλοίαρχου στο υπό σημαία ... πλοίο V ... πλοιοκτησίας της πρώτης εναγομένης και ο οποίος απεβίωσε

(επνίγη), συνεπεία ναυτεργατικού ατυχήματος (βύθιση του πλοίου) που προκλήθηκε από αμέλεια των νομίμων εκπροσώπων της πλοιοκτήτριας και του αντιπροσώπου της στην Ελλάδα, διότι αυτοί δεν επέδειξαν την προσοχή που όφειλαν και μπορούσαν για να επισκευάσουν εντέχνως τις σημαντικές φθορές που το βυθισθέν πλοίο είχε υποστεί στο παρελθόν σε καίρια σημεία του, ώστε να μπορεί αυτό να ανοίγει στη θάλασσα, χωρίς κίνδυνο για το ίδιο και τους επιβαίνοντες, προσέτι δε δεν τήρησαν από αμέλειά τους τα μέτρα ασφαλείας που ειδικώς καθορίζονται από τη διεθνή σύμβαση περί ασφαλείας της ανθρώπινης ζωής στη θάλασσα του έτους 1974, η οποία κυρώθηκε με τον νόμο 1045/1980 όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου της 17.2.1978, το οποίο επίσης κυρώθηκε με τον ν. 1159/1981, παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 1 ν. 762/1978 (2^{ος} λόγος), β) ότι, με το να δεχθεί πως ο δεύτερος εναγόμενος, που ως αντιπρόσωπος στην Ελλάδα της πρώτης εναγομένης αλλοδαπής ναυτιλιακής εταιρείας συνήψε τη σύμβαση ναυτικής εργασίας με τον θανόντα πλοίαρχο, ευθύνεται εις ολόκληρον με την πρώτη για την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης στους ενάγοντες συγγενείς του θανόντος και με προσωπική του κράτηση, παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 1 ν. 762/1978 και 1047 Κ.Πολ.Δ. (6^{ος} λόγος) και γ) ότι, με το να δεχθεί πως η βύθιση του πλοίου, εξαιτίας της οποίας επήλθε ο θάνατος (πνιγμός) του άνω πλοίαρχου, προκλήθηκε λόγω ρήγματος που αυτό υπέστη, απορρίπτοντας τον ισχυρισμό των εναγομένων ότι το πλοίο βυθίστηκε λόγω μετατόπισης του φορτίου (αλάτι χύμα), διότι ο πλοίαρχος δεν τήρησε τους κανόνες της ναυτικής τέχνης, οι οποίοι επέβαλλαν, λαμβανομένων υπόψη των καιρικών συνθηκών που επικρατούσαν κατά τον χρόνο του ναυαγίου, να οδηγήσει το πλοίο κατά τρόπο ώστε να φέρει τον καιρό πρύμνα, παραβίασε τα διδάγματα της κοινής πείρας (8^{ος} λόγος).

Οι λόγοι αυτοί, από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., είναι οι μεν υπό στοιχεία α' και β' αβάσιμοι, διότι με τις εκτεθείσες κρίσεις του το Εφετείο, σύμφωνα με προς τα αναφερόμενα στην πρώτη (μείζονα) πρόταση αυτού του συλλογισμού, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ανωτέρω διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου, ο δε υπό στοιχείο γ' अपαράδεκτος, διότι, υπό την επίφαση της παραβίασης των διδαγμάτων της κοινής πείρας, πλήττει τη μη υποκείμενη σε αναιρετικό έλεγχο εκτίμηση των αποδείξεων από το Εφετείο, σχετικά με τις συνθήκες και την αιτία βύθισης του πλοίου. [...]

(Απορρίπτει την αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμ. 1015/2007 απόφασης του Εφετείου Πειραιώς).